

Станислав ПЕТКОВСКИ

"СЕЛО ГОРИ БАБА СЕ ЧЕШЛА... ВАЖНА Е ФРИЗУРА"

Ро Новогодишните празници, градот е во летаргично постновогодишно мртвило во 10 наутро на 1.1.2005. Заспан, мирен, умртвен и по улиците празен. Со украси во центарот и со некој минувач и автомобил. Такво беше Скопје на првиот ден од оваа година. Но, градот продолжи да биде таков и во наредните денови, во наредните утра, речиси десет дена. Единствено навечер ќе се раздвижеше само за да можеме да видиме дека во Македонија има среќен народ, кој слави и кој низ славењето како да сака да потсети дека постои. Изгледаше дека како само тоа да му останува како најдобра идеја.

Празниците продолжија речиси десет дена. Државните установи не работеа 10 (со зборови десет) дена... и никој ништо не почувствува. Државата си функционира, освен по некој нервозен граѓанин, кој не може да си ја заврши својата административна работа, но глобално сите се "нафатија" ударнички да ги "одработат" празниците, за кога ќе завршат никому потоа да не му "текне" да слави. Како доктрина, ваквиот модел се подведува во ПАРАДОКСАЛНИ интервенции во системот. Сакаат да слават? Ќе им дадеш толку славење за да им "преседне", за потоа да те молат да работат. А

Македонија? Македонија воопшто не почувствува дека нејзините граѓани славеа 10 дена, толку е идилично и добро што можеме да си дозволиме такви луксузи. Народски би рекле "ОД ДОБРО ДА НЕ КУРТУЛИШ!"

Кога подобро ќе размислам, на Македонија ѝ беше подобро да слави и да се прави "на удрена" отколку на пример, да собира пари за помош на настраданите од земјотресот и брановите во Азија. Вака, сите си имавме алиби, не функционираат државните и другите институции за да нè организираат и мобилизираат.

За среќа, и на моја радост и гордост, почнавме да собираме пари за настраданите, токму поради нашата морална обврска како "ГРАД НА СОЛИДАРНОСТА". Можеби очекував нашиот градоначалник да покрене иницијатива уште на "ВТОРИ", но човекот си остана доследен на празниците, а и на неговата доктрина дека кога е нешто многу важно за нас граѓаните на Скопје, тој се јавува најмалку по една седмица. Така беше и за територијалната поделба и приклучувањето на општини до нашиот, неговиот град, кога тој се јави по ... РЕФЕРЕНДУМОТ.

Еден пријател ми вели:

"А, дали за овој месец ќе ни даваат попуст на даноците, со оглед дека државата не работи десет дена? Декааа, кога јас доцнам со некое плаќање ми прес-

метуваат камата, а кога тие доцнат дали тоа ќе го имаат предвид?"

Го гледам и се прашувам дали се шегува со мене или, пак, припаѓа во онаа голема група НАИВНИ граѓани кои СЕКОГАШ веруваат во ПОДОБРО УТРЕ, ДЕКА СЕГА ЌЕ ПОЈДЕМЕ НАПРЕД, ДЕКА ОВА ДО СЕГА ЛОШО БИЛО ЗА ПОТОА ДА БИДЕ ДОБРО, ДЕКА СЕ РЕЛАКСИРАНИ МЕЃУЕТНИЧКИТЕ ОДНОСИ, ДЕКА САМО ШТО НЕ НÈ ПРИМИЛЕ ВО ЕВРОПА итн. итн.

И... се обидов да му објаснам какво мислење имам јас. За несреќа (или за среќа) ние психолозите насочени кон системската теорија, како да ги гледаме работите од поинаков агол и од под друго светло, па така за објаснувањето пронајдов метафора, која ќе му ја илустрира ситуацијата. И му одговорив:

"Ако ти не го возиш твојот автомобил, дури и не го стартуваш десет дена, кажи ми дали тебе ти е неопходен твојот автомобил?"

Ме погледна и ми рече:

"Се разбира дека кога јас ниту забележувам дека автомобилот ми е потребен десет дена, дека всушност не ми е неопходен, дури и ми е трошок што толку пари ми стојат во него, а јас не го користам!"

Што друго можев да му кажам за заклучокот да му дојде сам, па единствено што му кажав беше:

"Еее, па сега ти види!" ●